



Nieuwe liefde



in

Anne
West

ROMAN

de



kleine theetuin



DEEL 4

Anne West

Nieuwe liefde in de kleine theetuin

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

‘Alstublieft, geniet ervan.’ Met een vriendelijke glimlach zette Rosa twee schoteltjes met appelgebak voor de twee oudere dames neer. De geur van kaneel en appel had zich inmiddels al hardnekkig in haar neus genesteld en Rosa overwoog zo meteen ook een stuk te nemen. Alleen zou dat dan wel haar derde punt taart van die dag worden, dus misschien moest ze ervoor kiezen het niet te doen.

‘Dank je wel, kind,’ zei een van de dames. ‘Wat is het hier toch altijd genieten.’

Rosa keek de verder verlaten theetuin rond. De parasols waren ingeklapt omdat het elk moment kon gaan regenen. De bloembakken waren leeg en als je over de muur keek die de tuin omringde, zag je de dennenbomen heen en weer zwiepen in de stevige wind. ‘Nou, het is altijd heerlijk hier,’ zei ze.

De twee dames pikten haar sarcasme niet op. Waarschijnlijk vonden ze dit weer inderdaad heerlijk. Ze droegen beiden stevige wandelkleding met dito schoenen. Regen op hun hoofd en wind in de haren waren ze hier op Texel wel gewend, vermoedde Rosa. Je had nu eenmaal toeristen die zich door niets en niemand lieten tegenhouden om het eiland, als ze er eenmaal waren, te verkennen. Ze rilde. Zelf verlangde ze hevig naar een warme avond bij de open haard met een goed boek in haar handen.

‘Wat een aparte jurk heb je aan,’ zei de vrouw terwijl ze haar kritisch opnam. ‘Hij staat je heel goed.’

‘O, dank u. Ik heb hem zelf gemaakt,’ zei Rosa.

‘Echt waar. Ben je ontwerper?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Vroeger. Nu werk ik hier.’

‘O, meid, maar je hebt talent, hoor. Als ik er het figuur voor had zou ik ook zo’n jurk willen.’ De vrouw nam een flinke hap van de appeltaart. ‘Nou ja, ik denk niet dat ik daar ooit nog in zal passen.’

‘Kan ik verder nog iets voor u doen?’ Rosa kreeg het koud.

‘Nee, meid, wij blijven hier lekker zitten.’

Rosa keek naar de snel passerende donkere wolken boven de theetuin. ‘Oké, als er iets is, dan hoor ik het wel.’ Ze knikte de dames toe en liep vlug over het gras en langs de verder verlaten tafeltjes terug naar de oude bakkerij. Ze was vergeten hoe guur en koud het hier op Texel kon zijn. En hoe stil het in deze maanden werd. De vele toeristen die het eiland ’s zomers bevolkten waren verdwenen. Alleen de echt trouwe fans van het eiland bleven komen. Dit waren vaak mensen die Texel goed kenden en vaste klanten waren van de kleine theetuin in De Koog, de badplaats van het eiland. Zij wisten dat achter de oude bakkerij, ooit gerund door Rosa’s opa Leen, een mooie tuin lag waar heerlijke gebakjes werden geserveerd. En voor die gebakjes kwamen ze steeds maar weer terug. Dat was ook eigenlijk geen wonder, bedacht Rosa. Zij overwoog net nog haar derde stuk taart te nemen, dus ze kon er niets van zeggen. Vlug ging ze naar binnen, de warme bakkerij in. De open keuken lag aan de gang die naar de voorkant leidde waar ook enkele zitjes waren die uitkeken op de, in de zomer, drukke weg die naar het vlakbij gelegen centrum van het dorp liep.

‘Blijven ze buiten zitten?’ Sarah Rollema, de patissier van de theetuin, keek om het hoekje.

‘Ja, het zijn overduidelijk fanatieke, natuur liefhebbende outdoor mensen.’

‘Jou niet gezien.’ Sarah kwam helemaal tevoorschijn. Haar haren waren slordig opgestoken en haar schort zat onder de vege.

‘Nee.’ Rosa leunde over de balie die de keuken scheidde van de gang.

‘Hé, ga jij nou maar op kraamvisite. Ik weet dat je niet kan wachten om je petekind te zien.’ Sarah wees streng naar de voordeur.

‘Nee joh, alles moet nog schoongemaakt worden.’

‘Dat doe ik wel. En zeg tegen Fleur dat ik heel snel langskom.’

‘Weet je het zeker?’

‘Heel zeker.’ Sarah knikte beslist.

Rosa aarzelde niet langer. Ze was zo benieuwd naar het nieuwste lid van hun familie, het dochtertje van haar nichtje en beste vriendin Fleur. ‘Oké, dan ga ik.’

‘Tot morgen.’ Sarah wuifde haar weg.

Rosa pakte haar jas en de tas met het cadeautje dat ze in een rustig ogenblik nog had gekocht en liep de straat op richting de parkeerplaats. Ook in de enige winkelstraat van De Koog was het rustig. Het was echt een sombere winterdag, de voorbode van nog een paar stille, kille maanden. Al had deze sombere dag wel een gouden randje. Terwijl de eerste druppels op haar hoofd vielen, rende Rosa het laatste stukje naar haar auto.

Het was maar een klein stukje rijden naar Den Burg, waar haar nichtje Fleur met haar vriend Daan woonde. Het paar had een mooie eengezinswoning die grensde aan de weilanden. Rosa parkeerde voor de deur en keek opeens verdrietig naar het huis. Fleur had haar leven zo goed op orde. Ze had alles wat Rosa zich ooit gewenst had. Terwijl zijzelf... Kwaad schudde Rosa die gedachte van zich af. Dit was geen dag voor verdriet en jaloezie. Ze belde beslist aan. Een aantrekkelijke man deed open. Vandaag zag hij er minder geslaagd uit dan normaal. Zijn haar zat wat in de war en de kringen om zijn ogen getuigden van een doorwaakte nacht. Rosa omhelsde hem stevig. ‘Gefeliciteerd, Daan.’

‘Dank je.’ Daan zoende haar op de wang. ‘Kom binnen. Fleur kan niet wachten je Evi Rosa te laten zien.’

Rosa staarde hem aan. ‘Evi Rosa? Echt waar?’

Daan knikte. ‘En ze is prachtig.’

‘O, dat geloof ik meteen. Zijn ze boven?’

Daan knikte en Rosa snelde meteen de trap op naar de slaapkamer.

Haar nictje lag in bed met een klein bundeltje naast zich. Rosa bleef aarzelend op de drempel van de kamer staan. Fleur zag er uitgeput uit en tegelijkertijd had ze iets moois en krachtigs over zich. Rosa voelde opeens een brok in haar keel. Dat was haar lieve Fleur, de vrouw met wie ze was opgegroeid en die nu moeder was. Zomaar opeens, leek het wel. Hoelang was het nu helemaal geleden dat ze hier op Texel, samen met hun opa en oma, hun roze vlieger op het strand oplieten en naar schelpen zochten? Het leek nog maar zo kort geleden terwijl er jaren waren verstreken en er zoveel was gebeurd.

‘Rosa!’ Fleur wenkte haar. Bijna eerbiedig kwam Rosa naar haar toe. ‘Dit is Evi Rosa.’

Rosa keek naar het schattige babygezichtje en voelde prompt de tranen in haar ogen springen. ‘O, Fleur, ze is prachtig.’

‘Ja, hè?’ Fleurs stem liep over van trots. En terecht, vond Rosa. Heel voorzichtig pakte ze de baby op en ging op een stoel naast het bed zitten. Kleine Evi sloeg even haar blauwe ogen op en staarde haar aan, onderzoekend en vragend.

‘Ze keurt me om te zien of ik wel voldoe als peettante,’ zei Rosa.

‘Ja, ze is heel slim. Ze heeft ook al gelachen, maar de verloskundige zei dat dat gewoon een trekje van haar mond was. Maar dat is natuurlijk belachelijk.’

‘Absoluut,’ zei Rosa. ‘Wat weet die verloskundige er nou van?’

‘Precies.’ Fleur keek met glanzende ogen naar het kindje in Rosa’s armen. ‘Ik weet toch wel wanneer mijn dochter lacht of niet. Mijn dochter, het klinkt nog zo raar.’

‘Echt, hè. Je bent nu gewoon moeder, Fleur.’

‘Bizar. Je hebt negen maanden om eraan te wennen, maar als het dan opeens zover is sta je er nog van te kijken, eigenlijk.’

‘Hoe gaat het met jou?’ vroeg Rosa.

‘Zolang ik me niet beweeg, gaat het prima.’ Fleur trok een pijnlijk gezicht. ‘Ik vond het allemaal heel heftig, hoor. Ze zeggen toch altijd dat je de pijn meteen vergeet als de baby in je armen ligt? Nou, dat is niet zo. Tenminste, bij mij niet.’

‘Ik geloof ook helemaal niets van die onzin,’ zei Rosa beslist toen ze de wat bedrukte uitdrukking op Fleurs gezicht zag. ‘Een bevalling vergeet je niet zomaar.’

‘Verstandelijk weet je dat ook wel, maar je verwacht toch een beetje dat het met jou ook zo gaat als met die prinses Kate, weet je wel? Die een paar uur na haar bevalling stralend met haar baby op de drempel van het ziekenhuis stond. Ik zou nu niet eens naar de drempel van ons huis kunnen lopen.’

Rosa lachte. ‘Ze stond daar met tien lagen make-up op haar gezicht en ik durf te wedden dat ze zodra ze in de auto zat compleet instortte.’

Fleur glimlachte. ‘Weet je, het is het echt wel waard. Ik ben zo gek op haar, maar ik weet niet of ik het allemaal nog een keer zou doen.’

‘Dat hoeft toch ook niet? Geniet van dit meisje, ze is zo prachtig.’ Rosa streelde met een vinger over het tere wangetje van Evi. Om de een of andere reden had ze opeens zin om een potje te janken. Dit had haar leven kunnen zijn als het allemaal anders was gelopen. Onwillekeurig slaakte ze een diepe zucht.

‘Gaat het wel?’ Fleur keek haar onderzoekend aan.

‘O ja, hoor. Gewoon een beetje moe. Het was druk in de theetuin.’

‘Echt waar?’ Fleur keek sceptisch naar buiten, waar de regen inmiddels tegen de ramen kletterde. Rosa dacht aan de twee oudere dames in de tuin. Hopelijk hadden die hun appelgebak nog droog naar binnen gewerkt. ‘Redden jullie het wel? Over een paar dagen komt Kendra, hè? Dat geeft wat lucht hoop ik.’

‘Maak je maar geen zorgen,’ zei Rosa vlug. ‘We redden het nu

ook prima.' Het laatste wat ze wilde was dat haar nichtje zich in haar kraamtijd druk ging maken over de theetuin.

Fleur keek haar onderzoekend aan en Rosa voelde zich wat ongemakkelijk worden.

'Blijf je in de theetuin?' vroeg Fleur ten slotte.

'Ja, natuurlijk. Ik blijf zolang je me nodig hebt.'

'Nee, ik bedoel eigenlijk, ga je nog wat anders doen? Wanneer pak je je kunst weer op?'

Rosa staarde naar het babygezichtje en speelde wat met de piepkleine, maar o zo perfecte vingertjes van Evi. 'Daar heb ik nu geen tijd voor.'

'Als Kendra straks ingewerkt is, heb je wel weer tijd,' zei Fleur streng.

'Moet jij je nu wel zo druk maken om mij?' vroeg Rosa, maar ze zag al aan Fleurs blik dat ze daar niet mee weg zou komen.

'Wat is er gebeurd in Amerika, Rosa? Je hebt het me nooit verteld.'

'Niets, gewoon een verschil van mening met mijn moeder zoals we zo vaak hebben.'

Fleur kneep haar ogen samen. Ze wist als geen ander dat de relatie tussen Rosa en haar moeder Elze nogal roerig was, dus Rosa verwachtte dat ze dit verhaal wel zou accepteren. Voor nu.

'Je kunt toch weer wat met Kyra gaan doen?' vroeg Fleur.

Rosa schudde beslist haar hoofd. 'Nee.'

'Waarom niet?'

'Omdat zij het prima doet zonder mij.'

'Als je haar vraagt of je terug mag komen in het atelier zal ze zeker ja zeggen.'

'Dat weet ik, daarom vraag ik het haar ook niet. Kyra komt veel meer tot haar recht zonder mij. Maar ze is zo lief dat ze dat gegeven meteen aan de kant zou schuiven om mij te helpen.' Rosa dacht even terug aan de korte, maar fijne samenwerking die ze had gehad met

hun wederzijdse vriendin Kyra, inmiddels een gevierd kunstenaar in kleine kring. Dat had ze helemaal zelf voor elkaar gekregen toen Rosa naar Amerika was gegaan. Juist Rosa's vertrek was het duwtje dat Kyra nodig had gehad om zichzelf in de spotlight te zetten.

'Maar je kunt toch niet eeuwig in de theetuin blijven helpen? Ik bedoel, ik ben echt heel blij met je hulp, maar ik ken je en ik weet wat je het liefste doet,' zei Fleur.

'Deed,' zei Rosa bijna automatisch.

Geschokt keek Fleur haar aan. 'Wat bedoel je?'

'Niets, laat maar.'

'Er is iets gebeurd, hè? Waarom vertel je het me niet?'

'Het is niet belangrijk. Laat nou maar.' Rosa hoopte echt dat Fleur het onderwerp zou laten rusten.

Gelukkig kwam Daan op dat moment binnen met een dienblad met thee en beschuit met roze muisjes. Hij zette het voor hen neer en ging aan de andere kant van het bed zitten, waarna hij Fleur tegen zich aan trok en haar op haar voorhoofd kuste. 'Gaat het nog?'

'Ja, het gaat goed. Evi is aan het bepalen of ze Rosa wel als peetmoeder wil.' Fleur knikte naar de baby in Rosa's armen. Rosa was haar dankbaar dat ze niet tegen hem begon over hun gesprek.

Daan grinnikte. 'Ik durf te wedden dat ze dat inderdaad doet. Ze is echt heel slim,' zei hij tegen Rosa.

'O, jullie zijn echt heel erg,' zei Rosa. 'Nou, voordat ze een negatief oordeel velt, geef ik haar maar weer aan jullie. Dan kan ik mijn beschuit eten.' Ze legde de baby voorzichtig terug in Fleurs armen. Daan trok Fleur met baby en al tegen zich aan en even gingen ze helemaal op in elkaar. Het was een lief en ontroerend gezicht, maar Rosa kon de steek van jaloezie die door haar heen schoot moeilijk negeren. Ze had dit zo graag zelf gewild, een lieve man, een kindje, maar haar leven was een grote puinhoop. Ze had letterlijk niets meer. Zelfs haar creativiteit had haar in de steek gelaten. Rosa verbeet haar tranen, die al maanden constant hoog zaten, en hapte in het beschuitje.

Daan en Fleur kwamen weer terug op aarde. ‘Komen je ouders nog terug naar Nederland?’ vroeg Daan.

Het was een doodnormale vraag gezien de omstandigheden, maar Rosa’s hart sloeg een slag over. ‘Nee, voorlopig niet,’ mompelde ze met volle mond.

‘Elze heeft echt enorm veel succes daar, hè?’ zei Daan.

‘Ja.’

‘En hoe deed jouw tentoonstelling het?’ vroeg Daan. ‘Ik heb je daar nog helemaal niet over gehoord.’

‘Eh, lieverd?’ Fleur legde even haar hand tegen zijn wang. ‘Kun je even een glaasje water voor me pakken? De thee is nog te heet en ik heb dorst.’

‘Natuurlijk.’ Daan stond meteen op.

Rosa keek hem na. ‘Je maakt misbruik van zijn bezorgdheid,’ zei ze streng.

‘Enige dankbaarheid jegens mij is wel op zijn plaats,’ zei Fleur even streng.

Rosa zuchtte. ‘Ja, dank je. Sorry, ik...’ Ze had zin om een potje te janken.

‘Ik maak me echt onwijs zorgen over je,’ zei Fleur. ‘Ik weet gewoon dat je niet gelukkig bent. En mijn zwangerschapsverlof en het feit dat ik hulp nodig heb in de theetuin kwam jou bijzonder goed uit.’

‘Nou, mooi toch?’

‘Rosa!’ Fleur keek haar nu geïrriteerd aan. ‘Wat is er toch?’

Rosa keek schuin op haar horloge. ‘Jij bent nog geen twaalf uur geleden bevallen van het mooiste petekind dat ik ooit heb gehad.’

‘Ze is het enige petekind dat je ooit hebt gehad,’ onderbrak Fleur haar bozig.

‘Hoe dan ook, we gaan het er nu echt niet over hebben. Jij gaat genieten en rusten, dat is jouw taak de komende weken. Ik red me wel, hoor. Het komt allemaal wel goed.’ Rosa geloofde die laatste

zin helemaal niet, maar dat maakte haar niet uit. Als Fleur het maar geloofde.

‘Ik vind...’ begon Fleur, maar op dat moment kwam Daan binnen met een groot glas water. Ze viel meteen stil. Daan keek onderzoekend van haar naar Rosa. ‘Is er iets?’

Fleur beet op haar lip en staaarde naar Evi zonder Rosa nog aan te kijken.

‘Ik kan maar beter gaan. Fleur is moe,’ zei Rosa beslist. ‘Ik kom later deze week natuurlijk weer langs om te zien of Evi dan al kan lezen.’

Daan moest lachen om haar opmerking maar Fleurs inderdaad vermoeide gezicht stond strak. Ze liet zich niet afleiden, besepte Rosa, zelfs niet met haar pasgeboren dochter in haar armen. Vanaf het moment dat Rosa teruggekomen was uit Amerika had Fleur geweten dat er iets niet goed zat. Ze kende haar gewoon te goed, dat was een feit.

Daan had geen aandacht meer voor haar. Bezorgd boog hij zich over zijn vriendin. ‘Lieverd, misschien moet je nu echt even proberen wat te slapen. Dat heb je al dagen niet meer gedaan.’

Rosa liep naar de deur en keek nog een keer om. Fleur had zich in Daans armen genesteld en samen keken ze naar hun kindje. Rosa beet op haar lip en liep naar beneden. Ze was jaloers op haar eigen nichtje en dierbaarste vriendin. Niet voor het eerst in haar leven. Even ging ze terug in de tijd, toen Fleur een relatie had met Cas, op wie Rosa al snel smoorverliefd was. Ze had tot dan nooit gedacht dat ze zo jaloers kon zijn, maar dat had ze dus mis gehad. En nu benijdde ze haar nichtje weer. Kon ze niet gewoon blij voor haar zijn? Rosa verafschuwde zichzelf nog meer dan ze de afgelopen maanden toch al deed. Ze trok de deur van het huis achter zich dicht en liep naar haar auto.

Er was maar één plek op Texel waar je alles even kon vergeten. Het strand. Het was inmiddels opgehouden met regenen, al

schoten donkere wolken in rap tempo langs de hemel. De stevige wind probeerde grip te krijgen op Rosa's kleine autootje toen ze de lange weg van Den Burg naar De Cocksdorp af reed. Het enorme strand bij de vuurtoren van Texel was haar favoriete uitwaaiplek. De parkeerplaats was nagenoeg leeg. Met haar handen diep in haar zakken liep Rosa het strand op. De zee was ver weg, maar ze hoorde hem bulderen. In de verte liepen hier en daar wat mensen, maar Rosa had toch het idee dat ze even helemaal alleen op de wereld was. Ze stapte stevig door richting de vloedlijn.

Een eindje verder, midden op het strand, zag ze opeens een man staan bij een schildersezal. Hij was alleen, een stuk plastic wapperde aan zijn ezels om zijn werk te beschermen tegen een nieuwe bui. Rosa zag hem een schilderstreep neerzetten en kijken. Wat schilderde hij? De zee? Die leek nog zo ver weg. Het strand? De lucht? Ze onderdrukte de neiging bij hem te gaan kijken. Ze wist als geen ander hoe irritant het was als anderen je flow doorbraken door goedbedoelde maar lege vragen. Toch kon ze haar ogen niet van hem afhouden. Hij leek zo op te gaan in zijn werk. Alsof er even helemaal niets anders was. Rosa voelde hoe ze verbeterde op de binnenkant van haar wang beet. 'Auw, verdomme,' vloekte ze. Toch had ze liever deze pijn dan de enorme leegte die ze binnen in zichzelf voelde. Ooit was ze als die schilder daar geweest, vol inspiratie en ambitie, vol ideeën en passie. Ook zij had uren kunnen opgaan in haar werk om dan opeens verrast te ontdekken dat de middag voorbij was en het plotseling avond was. Maar dat was toen. Het leek zo lang geleden.

Rosa zuchtte en liep door naar de branding. De wind stuwde de golven schuimend naar haar voeten en ze stuurde leeg en moe naar de levendige zee vol witte koppen die met geraas omsloegen. De golven hadden richting en energie. Ook de donkere wolken boven de zee dreven vastbesloten het eiland op.

Doelen, richting, energie. Dingen die zij volledig kwijt was.

Als ze keek naar de afgelopen twee jaar leek haar leven wel een aaneenschakeling van foute keuzes en rare besluiten. En nu, ouder maar blijkbaar niet wijzer, had ze niets meer. En dat terwijl ze ooit mede-eigenaar was geweest van drie succesvolle patisseriezaken in Amsterdam en haar kunstwerken in het atelier van haar moeder ook een hoop aandacht kregen. Er was een tijd geweest dat haar vriendin Kyra haar benijdde om alles wat ze had. Kyra, die destijds in de put zat en geen aandacht voor haar werk wist te trekken. Die van foute man naar foute man hobbelde en doodongelukkig was. Nu waren de rollen omgedraaid. Kyra werkte in een klein, schattig atelier in Den Hoorn en had inmiddels een vaste klantenkring, mede dankzij de hulp van haar vriend Alistair met wie ze dolgelukkig was en die volledig voor haar ging. Shit zeg. Kyra en Fleur hadden het zo goed voor elkaar, en zij had niets. Jaloezie en zelfmedelijden spoelden over Rosa heen als de golven voor haar over het zand. Ze wist niet hoelang ze daar stond, starend in het niets. Ten slotte draaide ze zich om en liep het hele eind weer terug naar de parkeerplaats.

Op het moment dat ze eindelijk haar auto bereikte, ging haar telefoon. Vlug stapte ze in en keek op haar scherm. Het vertrouwde gezicht van haar vader Joris verscheen.

‘Pap,’ zei Rosa. Ze had alweer zin om een potje te janken.

‘Dag, lieverd. Hoe gaat het? We horen maar niets van je.’ Hij keek haar bezorgd aan.

‘O, het gaat goed. Ik ben bij mijn petekind Evi Rosa wezen kijken.’

‘Ach ja, we hoorden het een paar uur geleden van Fleurs ouders. Wat ontzettend mooi. Hoe gaat het met ze?’

‘Goed, ze zijn dolgelukkig. En terecht want Evi is prachtig.’ Op eens rolden de tranen over Rosa’s wangen.

‘Ach, meisje toch. Waarom kom je niet terug? Dat zouden we heel graag willen.’

‘Dat zou jij heel graag willen,’ verbeterde Rosa hem snikkend.

‘Rosa, dat is niet waar.’

‘Dat is wel waar. Wat zei ze ook alweer? Dat mijn denkproces en mijn fantasie haar verstikten? Dat ik alles kapotmaak waar zij zo hard voor heeft gewerkt?’

‘Luister, lieverd, het onverwachte succes bezorgt je moeder heel veel stress. Ze moet nu maar blijven leveren en daar heeft ze moeite mee.’

‘Ja, zeker als ik in de buurt ben.’

‘Ik weet zeker dat ze je heel erg mist.’

‘Heeft ze dat gezegd?’ vroeg Rosa. Ze hoorde zelf hoe hoopvol haar stem klonk. Maar haar vader zweeg en er stroomde weer een waterval aan tranen over Rosa’s wangen. Straks droogde ze nog uit hier op deze winderige parkeerplaats bij de vuurtoren.

‘Jullie moeten dit uitpraten,’ zei Joris. ‘Dit gaat echt niet zo.’

‘Ik begrijp nu wel waarom opa ruzie met jullie had,’ zei Rosa.

Joris schudde zijn hoofd. ‘Dat is niet eerlijk, Rosa. Leen is net zo eigenwijs en koppig als je moeder. Vanaf het moment dat ze elkaar ontmoetten was het vuurwerk. En gelukkig kunnen ze nu weer door één deur. Een soort van.’

‘Ja, omdat jullie in New York zitten en opa hier.’

‘Precies.’ Joris lachte even. ‘Tristan heeft naar je gevraagd. Hij wacht nog steeds op je toestemming voor die tentoonstelling.’

Het was troostend bedoeld, dat wist Rosa echt wel, maar de naam Tristan zorgde voor een nieuwe tranenstroom.

‘Rosa, ach kindje toch. Ik maak me zoveel zorgen om je en je bent zo ver weg.’

‘Het gaat gewoon niet meer, pap. Alles is weg,’ snikte Rosa. ‘Ik heb geen inspiratie meer, ik ben helemaal leeg. Wat als het nooit meer terugkomt? Wat als ik nooit meer ideeën krijg? Wat moet ik dan in vredesnaam gaan doen?’

‘Het komt echt wel terug, lieverd. Dat weet ik zeker. Alle grote

kunstenaars hebben deze periodes. Je moeder heeft dat ook al een paar keer gehad. Ze kwam er altijd bovenop.'

Rosa schudde haar hoofd. 'Dit is anders. Ik weet niet eens of ik het nog wel wil. Het is toch allemaal niet goed genoeg.'

'Dat is niet waar. Tristan wil je werk exposeren en hij is echt iemand die er verstand van heeft.'

'Tristan is door mama opgetrommeld om mij zoet te houden.' En daar had hij in meer dan één opzicht ook echt werk van gemaakt, bedacht Rosa wrang, maar dat kon ze haar vader niet vertellen.

'Hij gaat echt geen werk in zijn beroemde galerie hangen waar hij niet in gelooft.'

'Ik kom niet terug,' zei Rosa koppig. 'En vertel Tristan maar dat ik het nog niet weet en dat hij... Nou ja, laat maar.'

'Wat?' vroeg Joris.

'Niets.' Hij keek haar onderzoekend aan vanaf het scherm, maar Rosa kneep haar lippen op elkaar. 'Ik moet gaan,' zei ze. 'Ik sta bij de vuurtoren.'

'Oké, ik bel je snel weer, lieverd. Ik zal mama de groeten van je doen.'

Rosa lachte schamper. 'Doe maar niet. We zouden toch niet willen dat de herinnering aan mij haar inspiratie verziekt.'

'Rosa,' begon Joris.

'Dag, pap,' zei ze snel, waarna ze hem wegdrukte. Ze gooide haar telefoon op de passagiersstoel en legde haar hoofd op het stuur. De tranen bleven maar komen. Ze was een psychisch wrak. Terugkomen op Texel was uiteindelijk net zo'n slecht idee geweest als al die andere dingen die ze de afgelopen jaren had gedaan. Ze had zich nog nooit zo van iedereen verlaten en eenzaam gevoeld. Zelfs hier op het eiland. Het was net alsof ze van een afstand toe moest kijken hoe iedereen gelukkig was en zijn of haar leven leidde terwijl zij alleen maar verder afdreef van het leven dat ze zo graag had gehad.

Een windvlaag die langs de auto gierde deed haar opkijken. De

lucht boven de parkeerplaats was inmiddels net zo zwart geworden als haar innerlijke wereld. Rosa droogde met de mouw van haar jas haar wangen. Snel startte ze de motor en reed de parkeerplaats af.

Ze was nog niet langs De Cocksdorp gereden of de regen kletterde tegen de voorruit. Kwaad op zichzelf omdat ze zo lang aan zee was gebleven reed ze langs de Waddendijk naar het gehuchtje Oost. Hier had ze, dankzij wat heen-en-weergebel van Daan, die makelaar was, een vakantiehuisje kunnen betrekken. Een thuis wilde Rosa het niet noemen, maar ze had in ieder geval een dak boven haar hoofd. De enige andere optie was intrekken bij Cas, haar ex-vriend, in het huis dat ze samen hadden gekocht. Of nou ja, dat Cas had gekocht zonder met haar te overleggen. Een van de eerste tekenen dat hun levens uit elkaar begonnen te lopen. Cas had haar inmiddels uitgekocht, waardoor ze wat geld te besteden had, maar ze had eigenlijk geen idee of ze wel op Texel wilde blijven. Het vakantiehuisje lag in een kring van andere vakantiehuisjes en keek uit op de Waddendijk. Rosa rende het kleine stukje van de auto naar de deur en stapte druipend het halletje binnen. Wat kon je van het huisje zeggen? De meubels en al de andere snuisterijen die erin stonden waren niet van haar. Ze was met een paar koffers naar Texel gekomen. De rest van haar spullen had ze na de definitieve breuk met Cas opgeslagen. En nu zat ze dus hier. Dit was alles wat ze had bereikt in haar leven. Rosa plofte op de bank en besloot de hele avond te verdrinken in zelfmedelijden. En in wijn.

Oké, achteraf bezien had ze die wijn beter kunnen laten staan. Of misschien had ze beter een glas kunnen nemen in plaats van de hele fles. Na een onrustige nacht vol warrige dromen waarin alle mooie kunstwerken die uit Rosa's handen kwamen, werden opgeslokt door de woeste Noordzee rond de Texelse vuurtoren, stond ze brak en met een stevige hoofdpijn op. Jammer dat ze gisteravond niet had bedacht dat ze vandaag gewoon in de theetuin diende te

verschijnen. Nu had ze nog meer medelijden met zichzelf. Een hete douche maakte de situatie slechts een klein beetje beter. Rosa wierp een blik op haar telefoon. Ze was al veel te laat. Sarah zou zich vast afvragen waar ze bleef. Ze sprong in haar auto, wat een steek in haar hoofd veroorzaakte, en reed richting De Koog. De wegen waren nat van de regen die gestaag had door gekletterd die nacht. Nog steeds was het bewolkt en somber.

Toen ze bijna een halfuur later dan gepland de bakkerij binnenliep, stond Sarah gebogen over schattig uitzierende minigebakjes die bedekt waren met partjes mandarijn en peer, echt winterfruit. Onder het fruit ontwaarde Rosa nog wat gele room. ‘Wat schattig.’

‘Ja, hè? Geleerd op school.’ Sarah volgde een opleiding tot patissier en probeerde alles wat ze daar leerde uit. Dit was vermoedelijk een van de voornaamste oorzaken waarom Rosa’s kleding steeds strakker begon te zitten. ‘Hier, neem er eentje.’

‘Eh.’ Rosa voelde een golf van misselijkheid opkomen. De alcohol was nog lang niet uit haar lichaam.

‘Gaat het wel? Je ziet er een beetje pips uit.’ Sarah nam haar onderzoekend op.

Rosa bedacht dat ze niet eens in de gaten had dat ze veel te laat was. Zo ingespannen was ze bezig geweest. Ze benijdde Sarahs enthousiasme en passie voor haar vak. Ooit was er een tijd geweest dat ze zelf zo werd opgeslokt door wat ze deed dat ze alles om zich heen vergat. Het was een tijd die ze zich maar moeilijk kon herinneren. ‘Ik denk dat ik vandaag maar even oversla. Probeer ze maar uit op de klanten,’ zei ze.

‘Je weet niet wat je mist.’ Sarah glimlachte. ‘Ik leer zoveel en ik dacht dat ik best al veel wist. Maar al die combinaties van smaken die je kunt maken. Het is echt geweldig.’

‘Ja, het is leuk om nieuwe dingen te leren.’ Rosa vroeg zich af wanneer zij ophield met achteruit hollen en inderdaad weer eens wat nieuws ging leren.

‘Ik hoop dat Kendra ook van experimenteren houdt. Ze heeft al redelijk wat ervaring begreep ik.’

‘Vast wel,’ zei Rosa een tikje afwezig.

‘Cas komt me vanavond ophalen. Ik hoop dat je dat niet erg vindt?’ Sarah keek haar vragend aan.

‘Nee, waarom zou ik dat erg vinden?’

‘Nou ja... ik bedoel...’ Sarah haalde onzeker haar schouders op. ‘Je vindt het misschien vervelend om hem steeds tegen het lijf te lopen.’

Rosa zuchtte diep. Ze vond het inderdaad vervelend, maar ja, dit was Texel. Als ze geen bekenden of ex-geliefden tegen het lijf wilde lopen had ze beter in New York kunnen blijven. ‘Nee, hoor, het is oké.’

‘O fijn.’ Sarah leek opgelucht. Rosa wist heel goed dat Sarah de hele situatie lastig vond. En dat was het natuurlijk ook, maar Rosa was vastbesloten haar relatie met Sarah niet te laten beïnvloeden door het gedoe met Cas. Ze waren collega’s en bovendien was Rosa haar zeer erkentelijk voor alles wat ze voor Fleur deed. Sarah was net zo bevlogen over de theetuin als Fleur en het bedrijf was in goede handen nu Fleur afwezig was.

‘Goedemiddag.’ Rosa schrok toch nog van Cas’ stem. De dag was omgevlogen. Ze keek om en zag hem binnenkomen. Hij had alleen maar oog voor Sarah die in de keuken stond. Hij nam haar in zijn armen en kuste haar kort. ‘Lekker gewerkt?’

‘Ja, wacht. Proef deze even.’ Rosa zag dat Sarah naar een van haar gebakjes reikte.

‘Lieverd, we gaan zo uit eten,’ zei Cas.

‘Eén hapje maar.’

‘Ik kom kilo’s aan met jou,’ protesteerde Cas, maar Rosa kon aan hem zien dat hij dat helemaal niet erg vond. Bovendien was het ook niet waar. Hij had nog steeds dat fantastische lichaam waar zij

zich zo vaak tegenaan had gevlijd. Kwaad drukte ze die gedachte weg. Ze was echt over Cas heen. Er was te veel gebeurd. Maar toch, soms had ze heimwee naar hun vele goede momenten destijds in Amsterdam. Ze was zo gek op hem geweest. Toen had ze echt geloofd dat hij de man van haar leven was. Dat ze met hem haar leven op zou bouwen, kinderen zou krijgen, oud zou worden. Een wrang lachje ontsnapte haar. Van al die zekerheid die ze ondanks de moeilijke situatie waar ze destijds in zaten voelde, was helemaal niets meer over. Alles was weg, alles was kwijt.

‘Dit is weer heerlijk,’ zei Cas. ‘Hoe doe je dat toch steeds?’

‘Oefenen en oefenen. Ik heb ook wel misbaksels, hoor. Maar die laat ik je niet proeven. Ik wil je niet vergiftigen.’

‘O, dat is lief van je.’

‘Ja, hè.’ Sarah sloeg haar armen om hem heen en Rosa wendde haar blik af. Ze liep de tuin in en nam daar de tafels af hoewel aan de meeste geen klanten hadden gezeten.

‘Hoe gaat het met je, Rosa?’ Ze draaide zich om. Cas stond vlak bij haar. ‘Sarah is nog even de keuken aan het poetsen,’ zei hij bij wijze van verklaring waarom hij daar stond.

‘O, dat hoeft niet. Dat zal ik wel doen. Dan kunnen jullie weg,’ zei Rosa vlug. Ze wilde zich langs hem heen wurmen om Sarahs werk over te nemen, maar Cas hield haar tegen.

‘Serieus, Rosa. Hoe gaat het met je?’

‘O, goed, hoor.’ Rosa keek hem niet aan.

‘Echt? Want steeds als ik je zie, zie je er zo verloren uit.’

‘Doe niet zo gek,’ zei Rosa.

‘Ik ken je, dat vergeet je steeds.’

Rosa keek hem nu wel aan. ‘Nee, Cas, je kent me niet. Daarom is het ook stukgelopen tussen ons. Omdat je niet zag wie ik echt ben.’

Cas liet zich niet van de wijs brengen. ‘Je bent niet gelukkig. Ik ken je goed genoeg om dat te zien.’ Rosa haalde haar schouders op. ‘Heb je al iets nieuws gemaakt?’

‘Zo makkelijk gaat dat niet.’

‘Dat weet ik, maar werken aan een van je stukken was altijd een lifeline voor je.’

Rosa beet op haar lip om de tranen die onvermijdelijk opkwamen te onderdrukken. Over Cas was ze heen, over het verlies van al haar inspiratie, haar ideeën en haar vele plannen niet.

‘Ga eens met Kyra praten. Ze zal je echt willen helpen. Je hebt haar zo vaak geholpen.’

‘Nee, en ik wilde dat jullie daar allemaal eens over ophielden. Ik ga niet met Kyra praten. Een samenwerking tussen ons mag dan goed zijn voor mij, dat is het niet voor haar.’

‘Dat is echt onzin.’

‘Dat is het niet. Laat me met rust, Cas. Ik ben jouw probleem niet meer. Ga uit eten met Sarah.’ Rosa duwde hem aan de kant en liep naar binnen. Resoluut pakte ze de doek uit Sarahs hand. ‘Ga lekker uit eten. Ik maak het hier schoon.’

‘Weet je het zeker? Ik kan heus...’ begon Sarah.

‘Heel zeker.’ Rosa duwde haar zachtjes de keuken uit.

‘O, nou, graag dan.’ Sarah knikte haar dankbaar toe.

Rosa keek het stel na en zakte toen tegen het aanrecht aan. Iedereen om haar heen leek gelukkig en tevreden. Iedereen had een doel. Behalve zij. Ze kon zo niet doorgaan. Er moest echt iets gebeuren. Maar wat?



Reis mee terug naar Texel, waar de liefde nooit ver weg is...

Na een dramatisch jaar in Amerika keert Rosa terug naar de theetuin die ze ooit samen met Fleur begon. Ze heeft een punt gezet achter de relatie met haar Amerikaanse vriend Tristan en eenmaal op Nederlandse bodem heeft ze het idee dat ze helemaal opnieuw moet beginnen. Wanneer ze kunstenaar Joël ontmoet, is het voor haar liefde op het eerste gezicht. Joël rouwt echter om de dood van zijn vrouw en kan maar moeilijk zijn hart openstellen. Dan komt Tristan naar Texel, vastbesloten om Rosa terug te winnen.

Kendra, een ervaren patissier en het halfzusje van Emma, is in de theetuin komen werken. Ze heeft ambitieuze plannen, maar door haar impulsiviteit komt ze al gauw in de problemen, zowel op haar werk als in de liefde. Kan ze het tij nog keren en haar nieuwe liefde redden?

Nieuwe liefde in de kleine theetuin is het vierde en afsluitende deel in de Theetuin-serie. Een romantische feelgood vol dromen en dilemma's, onverwachte ontmoetingen én (vegan) gebak.



NUR 340



9 789020 553048 >